

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 15. februar 2015

Kirkedag: Fastelavns søndag/A

Tekst: Matt 3,13-17

Salmer:

SK: 192 * 441 * 141 * 388,5 * 172

LL: 192 * 450 * 388,3 * 441 * 141 * 388,5 * 172

Før vi fik GPS, måtte vi indimellem holde ind til siden og kigge efter på kortet, om vi stadig var på rette vej. For at komme rigtigt frem, var det nødvendigt, at vi vidste, hvor vi skulle hen, og så prøve at planlægge den rigtige vej dertil. Efter GPS'en sætter vi os ud i bilen, indtaster bestemmelsesstedet og kører. Vi behøver overhovedet ikke koncentrere os om, hvad vi ser eller hvordan vi kommer frem, vi skal bare lytte: ”Om 800 m. drej til højre” ”Kør ind i rundkørsel og tag 3. vej” Det er næsten som at sætte sig ind i en radiobil: ”Træd på speederen og drej på rattet”.

Med kortet er man nød til at vide, at Rom ligger i Italien, og så tage bestik af det, når man udstikker sin rute. Med GPS behøver man overhovedet ikke at vide, hvor i verden Rom ligger. Det er jo bare at træde på speederen og kører ind i rundkørslen og tage 3. vej.

Med GPS behøver man ikke kigge efter skilte eller andre pejlemærker. Og selvfølgelig kan det jo også være overraskende, når man kommer til Rødby: Nå, skal vi også ud og sejle for at komme til Rom. Bruger man kort, ville man have opdaget det og bestilt færgebillet. OK, det er nok kun i teorien. Min pointe er – og jeg er selv ivrig GPS-bruger, når det er nødvendigt, pointen er, at med kortet tvinges jeg til hele tiden at besinde mig på ruten i forhold til bestemmelsesstedet. Jeg

risikerer ikke at blive snydt, fordi GPS troede, jeg mente Rom oppe ved Lemvig i Jylland. Jeg må nødvendigvis være mere opmærksom på ruten undervejs.

Når det handler om mit åndelige liv, er jeg nød til at være kortlæser. Jeg har brug for at være tvunget til at være opmærksom på vejen undervejs til målet, til diverse pejlemærker og kendetegn.

Med fastelavns søndag og fastetiden forude er min åndelige GPS indstillet på påsken som rejsemålet. Påsken er det næste store mål. Ikke bare det, at det er påskehøjtid med en masse hellige dage; men også påskens betydning for mig og min tro. Men det går bare ikke at ”træde på speederen og dreje på rattet” og så drøne derudaf til påsken. Jeg har brug for at komme langsomt frem til påske. Jeg har brug for at besinde mig på påsken. Den må ikke komme bag på mig eller overrumple mig. Jeg har brug for, at den nærmer sig, en dag ad gangen. Dertil er fastetiden en sand velsignelse. En glædestid.

For mig er fastetidens tanke om forberedelse, eftertanke, fordybelse, bod, synd, anger, alle de store ord med deres ”kedelige” indhold, betydning, perspektiver og associationer en kilde til glæde og fred. Det gør mig ikke nødvendigvis til et bedre menneske – jo, måske, fordi det giver mig tid til at tænke over, hvordan og hvad jeg bruger mit liv på, og dermed også, hvordan jeg er i dette liv, også over for mine medmennesker. Men at standse op i alle disse skal vi sige sjælelige processer og overvejelser, gør mig ikke til et bedre troende, kristent menneske; men det gør Gud bedre for mig. Det gør Jesus bedre for mig. Når jeg besinder mig i det, at påske også er et Jerusalem, hvortil Jesus gik med kors og grav for øje, så bliver det en vandring mod død og liv. For mig er det nødvendigt, at jeg går den vandring stille og roligt, så det rigtigt går op for

mig, at min vandring i livet er en vandring mod død. Men er min livsvandring mod Jerusalem og påske sammen med Jesus, er det også en vandring mod liv.

I første omgang er det vigtige for mig ikke så meget det, at Jesus påskemorgen viste, at Guds livgivende skaberkraft og retfærdighed overvandt døden i Jesu opstandelse. Det er ikke det, der i første omgang er vigtigt. Eller det er måske rigtigere at sige, at det er også vigtigt, men det ligger lige som det overordnede mål for hele livets vandring – at livet har sin evighed i Guds retfærdighed. Det, der for mig er det vigtigste ved fastetidens vandring mod påskens Jerusalem er, at det har betydning for mit nu, at det står i livets, i nådens og retfærdighedens tegn – i korsets tegn.

Det betyder helt konkret for mig, at når jeg ser mig selv i lyset af Guds retfærdighed, og ser det som målet for mit liv, så må jeg erkende, at så går det ad Helvede til. Helvede forstået som det, hvor forsoning ikke findes og nåde ikke går for ret. Helvede er dér, hvor alt har vendt ryggen mod Gud, hvor enhver er sin egen lykkes smed og ikke engang den stærkeste overlever. Helvede er dér, hvor ondt kun kan blive værre, for det eneste, der gælder dér er, at ondt bekæmpes med ondt. Helvede er dér, hvorfra ingen længere frelses, og endog håbet om frelse er ædt op af begæret efter egen ret og overlevelse. Helvede er det liv, hvor tilgivelse ikke finder plads. Helvede er det liv, hvor der kun er plads til mig, og min næste er blevet midlet og ikke målet. Helvede er det liv, hvori jeg finder mig selv som afmægtig og som bytte for ondskab og begær, og det vel at mærke i mig selv. Helvede er et helvede. Og jeg frygter, at skal jeg kæmpe mig forbi døden og frem til Guds retfærdighed, så bliver det kun til et fortabelsens Helvede.

Derfor er det for mig en sand velsignelse, at jeg kan gå mod mit Jerusalem med Jesus. Jeg kan stå på sidelinien og se ham tage min plads, min kamp, mine nederlag, min fordømmelse, min afmagt, mit helvede, det tager han på sig. Han går vejen for mig, sammen med mig, gør min døds-vej til sin, og sin livs-vej til min. Derfor kan jeg nøjes med at standse ved korset, ved døden og dommen, og gå med ind i opstandelsen.

Men det betyder også, at min livsvej bliver en himmelvej. Livet går ad Himlen til. Jeg ved godt, at jeg mislykkes i mangt og meget. Jeg ved godt, at jeg er mig selv nærmest i mangt og meget. Jeg ved godt, at jeg har det ikke godt med at være magtesløs. Jeg ved godt, at jeg er ikke retfærdig i guddommelig forstand; men jeg ved også, at jeg er ikke fordømt derfor. Der er en måde at gå gennem livet på, hvor nåde går for ret. Der er en nåde, der ikke er bundet til min, men til en andens retfærdighed og kærlighed: Jesus. Han gør min helvedsvej til en himmelvej, min fortabelsesvej til en frelsesvej, min dødsvej til en livsvej.

Jesus havde på sin vej Guds retfærdighed som mål. Og det mål bestemte vejen dertil på en sådan måde, at han var medlevende nærværende i livet. I sin guddommelighed tog han min menneskelighed på sig, for at give mig del i hans guddommelighed. Fordi han var en af os, kunne han tage del i vort liv. Fordi han ikke var som os, kunne han løfte vore liv op i de guddommelige perspektiver.

Fastetiden er for mig tiden til besindelse over at være medlevende nærværende i livet og med Guds nåde som midlet til Guds retfærdighed. Et nådemiddel, jeg får af ham, der ikke selv har brug for det, for han **er** Guds retfærdighed. Han kommer rigtigt frem; han har en ret færd i livet.

Derfor har Johannes Døber også ret i, at det var ham, der burde blive døbt af Jesus og ikke omvendt. Men også her, og allerede her i Jesu fremtræden, har han Guds retfærdighed for øje. Tingene skal gå ret til. Jesus har ikke behov for dåbens rensende bad. Jesus har ikke behov for nåden, han er jo nådens begrundelse. Og alligevel. Når han gør sig til eet med os, som han er eet med Faderen, så har han behov for det, på lige fod med os, på vore vegne.

I al religion og livsfilosofi, som har en form for ideal/guddom som det højeste mål, er der ofte også forskellige niveauer undervejs mod dette guddommelige ideal. For at nå højere op i niveau og nærmere idealet er der ofte kun to midler: egen kamp i måske både sjæl og legeme. Det gennemsyrrer rigtig megen livsfilosofi i vore dage, som taler om at finde sin egen indre styrke, f.eks. Et andet middel er et andet menneske inden for samme filosofi/religion. Men, kendetegnet for dette menneske er oftest, at det skal være et menneske på et højere stade end en selv. Et mere åndeligt/fromt menneske.

Det er derfor helt absurd i dagens evangelium, at Jesus hjælpes på vej på frelsesvejen af en, der er ringere stillet end ham selv. Johannes er det menneskelige menneske, mens Jesus er det guddommelige menneske. Og alligevel er det det rigtigste, at Johannes døber Jesus. Sådan vil Gud det, siger Jesus. Derved går Jesus hele den vej, det er nødvendigt for os at gå, på vore vegne. Men fordi Jesus også er gået den vej, bliver det ikke en bodens og fordømmelsens vej, men en nådens og kærlighedens vej. Som himlen åbnes over Jesus og Guds røst lyder, således åbnes himlen over os i dåben og Guds kærlighed og nåde omslutter os med himmelsk herlighed.

Lad os have påsken for øje, men ikke blot træde på speederen og dreje på rattet for at nå frem. Vejen til påskens Jerusalem

har så meget godt at give den, der tager sig tid til rejsen og kigger på kortet for at fastholdes på ruten. Da vil vi se, at vejen til Gud er Jesus, som Guds vej til os er Jesus, i hvem Han har velbehag.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen